

weel minnes. — Ta läks; andsin temmale weel leiba te peäle ja minno palwed ollid temmale saatjaks.

Terwe aasta läks nüüd möda, näggin jälle paljo lortsi-söbrü, näggin mõnda meest jälle te äres maas, — agga Koido Peter ennam polnud nähha, egga middagi temmast kuulda; siiski minna tedda ei unustanud. Siis lord astus minno tuppa mees ja terretas lahkest. Ei ma tunnud, kulasin, mis tahhaks. Temma ütles: „Aasta eest kerjasiin siin — ei ma nüüd ennam kerja, nüüd tullin tännama selle eest, mis siis mulle andsite! — Ma ollen Koido Peter ja teie ollite aidanud, et jälle innimeseks sain!“ Mul olli suur rõõm tedda nähhes ja liitsin Jummalat, kes temma peale hallastanud. Peter siis hakkas mulle rääkima, kuidas ta luggo sel aastal olnud ja pannen sedda luggijatt: lastuks lühhidalt ülesse.

Peter, kui minno jurest läks olli tojo ruttanud. Te peal ärrakaddunud poisjast luggedes, kuidas se lamber pöras ja issa lotta läks, olli temma südda wäega rõõmsaks läinud. Kui Peter küllasse sai, leidis omma jauna tühja ollemast, sest need, kes temma järrel siina läinud ellama, ollid surnud. Ta hakkas nüüd jälle jauna ehitama ja parrandama agga ei se olund kerge asi, sest temmal ei olund middagi, egga tahtnud teised külla-rahwas tedda aidata waid pillasid ja näitafid näppuga temma peale. Agga sest inimenne ei leia abbi, waid ennemanne pahhandab. Peter ei pahhandanud. Kui mõnni pilgates küütsi, las ta läinud Samara-maal ehk Arimmis, siis wastas allandlikult: „ma olin ärra elsinud, nüüd tullin issa lotta taggasi; olin surnud, nüüd hakkon ellama!“ Ta püdis nüüd tööd leida ja näggi ennesse tö jures suurt õnnistust olla. Sai pea parremaid ridid ihho peale, teggi jannale ne lattuise ja ohjo ja weel jäi järrele, mista lõhho täita. Rahwas siis ennam tedda ei pilganud,

mitto wöttis tedda õige sõbra kombel wasto ja aitas tedda nõuu- ja tunga. Agga Peter teggi nüüd tö jures ta palwet ja lugges õhto ja hommislo Jummalat jannast. Selle läbbi sai wimaks kindlaks selle peäle, et olli armo leidnud ja pattud temmale andeks antud, needgi pattud, mis naese ja laste wasto olli teinud. — Sel ajal surrid seal küllas järsko mees ja naene ja kaks last jäi järrele wolla toita, agga legi neid ei tahtnud ennesse jure wõtta egga kaswatada. Siis Petril tuli hea nõu: „tahhan neid lapsi assemele wõtta! Jummal on mulle suri asjo teinud, eks ma selle wähemaga peats tedda tännama!“ Kohhe wöttis neid ennesse jure ja ütles mulle nüüd rõmuga: „neist lastest näen öiete filmaga, et Jummal weel mind armastab. See õppetuse wõttawad wasto, on terwe ihho ja wagga melega ja jannatulelikud. Peiwast egga tööst polle iales weel pudo olund ja kui wahhest wiimne rasuke olli sõdud ja murre liggi tuli, siis ista head nabrid töid sedda ja teist, — Jummal neid säilitas! Nüüd lapsed jabba ühhe talwe käinuwad kolis, ja kui õhto mulle rägüwad mis sel päwal õppinud ja kui armsaid laulusid minno ees laulwad, — oh siis jään lapses neudega, siis on mul rõõm agga on ta häbbi, et leige omma kurja ello järrel ni suurt õime weel tohhiin maitsta!“ Menda ta rääkis, weest olli filmis.

Siis aastat pärrast sedda, — se on mullo talwe, — läisin teed ja sain P. külla liggidalle. „Lähhan ommeiti Koido Petrit watama!“ mõtlesin seal ja pea seisin temma ufse ees. Doast olli lapse hääl kuulda, se lugges: „Ma tahhan jätta mahha sind, kowal ilma ma — n. t. j.“ Kui laul otja sai, läksin sisse. Peter olli wõdis haige. Ta pea olli halliks läinud, palle tõiwest lahwatanud, agga ta südda olli terwe; sedda tundsin ta lõnnedest. Kaks last seisis temma jures, teise käes laulo-ramat. Peter rõ-